

Algemene beschouwingen 28 juni 2021.

“Leer een les van een papagaai. Als je je ooit alleen voelt, ga gewoon eten voor een spiegel”.

Phil's-osophy 9/10. Modern family.

Mooie, en moedige les. Zoals ik dit lees is: wat er ook aan de hand is, er is altijd wel een oplossing; hoe vreemd en hoe raar ook.

Financieel ziet het er voor de meeste gemeenten al enkele jaren niet rooskleurig uit; Telkens weer is er grote onzekerheid wat de rijksoverheid in haar wijsheid beslist over weer een korting op het gemeentefonds en bijvoorbeeld de financiering van de jeugdzorg. Om toch perspectief te hebben en niet rigoures te bezuinigen of de sleutel in te leveren hebben we in 2019 een herstelplan vastgesteld. Heel voorzichtig worden de resultaten van het herstelplan zichtbaar; het afgelopen jaar is het resultaat iets minder negatief dan voorzien.

Maar we zijn er nog niet. Hoe makkelijk is het om in dit verkiezingsjaar te verslappen en dat hele kleine beetje positie saldo te gebruiken voor mooie beloften. Het vraagt nu van ons *moed en doorzettingsvermogen* om vast te houden aan het herstelplan om de nieuwe gemeenteraad volgend jaar niet te laten starten met een fors tekort. We zijn een herstel-weg ingegaan en dat geeft ons voorlopig duidelijkheid; We kunnen ons beleid en onze plannen erop maken. Dat geeft in elk geval een duidelijke richting ondanks de onzekerheden die de ontwikkelingen in het gemeentefonds, de onduidelijkheid over extra geld voor de jeugdzorg, het al-dan-niet ingaan van de omgevingswet, de tijdelijke -en misschien wel structurele- gevolgen van corona, de NPG, regiodeal, nieuwe coalitie in Den Haag en tal van andere onzekerheden.

Door de veranderende financiële situatie is het ook nodig geweest om naar ons eigen aandeel hierin te kijken en op verschillende beleidsterreinen na te denken over gevoerd beleid. Zo was er bijvoorbeeld jarenlang geen geld apart gezet voor noodzakelijke investeringen in het Ruimtelijke gebied. In het sociaal domein heeft het de noodzaak van de transformatie, die eigenlijk al in 2015 had moeten plaatsvinden, pijnlijk duidelijk gemaakt en er is een goed begin mee gemaakt.

Voor de ChristenUnie zijn niet de financiën het belangrijkste in het sociaal domein. Voor de ChristenUnie is de mens het belangrijkste; Dat houdt in dat je

als gemeente niet zomaar alles kunt gaan regelen voor inwoners en dat we direct klaar staan met een zak geld om problemen op te lossen. Zelf leren omgaan met moeilijkheden en zelf nog doen wat je kan is enorm stimulerend voor de zelfredzaamheid en de eigenwaarde. Dan is de rol van de gemeente om te helpen zaken zelf aan te pakken en om dáár in te springen waar iemand het niet zelf mee kan. Het is een andere manier van werken en vraagt een ander gedrag van ambtenaren, zorgaanbieders- en verleners, maar ook van inwoners. Dat 'anders denken' gaat over preventie, over leren en aanleren, over keuzes en consequenties, over doorzettingsvermogen, maar ook over mededogen en prioriteiten stellen. Het zou best kunnen dat dit in eerste instantie investeringen vraagt, maar op de langere termijn is het goed voor de eigenwaarde van iedereen en voor de financiën van de gemeente. Om op het terrein wat zo veel inwoners aangaat in te grijpen vraagt ook *moed en doorzettingsvermogen*.

Dit anders denken over het sociaal domein is gelukkig al begonnen. Toch is de officiële gemeentelijke visie op het sociaal domein nog niet aangepast aan de nieuwe manier van werken. De ChristenUnie wil graag dat er snel een vernieuwde visie op het sociaal domein komt. Om die 'andere manier' van werken te borgen, maar ook om nieuwe ideeën en plannen te kunnen toetsen aan dat nieuwe beleid; Want vaak zijn er geweldige pilots en programma's die passen in het sociaal domein, maar die dan regelmatig roemloos ten onder gaan omdat het geen vervolg krijgt. Het vooraf toetsen aan goede kaders voorkomt teleurstellingen en zeker ook flink wat geld.

Tot slot, Ondanks allerlei onzekerheden is er voorzichtig hoop op verbetering. Maar er is moed voor nodig om nog vol te houden. Er is moed voor nodig om ingrijpende, maar noodzakelijker veranderingen uit te leggen. Maar als wij als gemeente de moed verliezen en het bijltje erbij neergooien, wie moet onze inwoners dan moed inspreken? Want, zoals de schrijver in Spreuken 18:11 zegt:

Een moedig hart is de mens tot steun, zowel in geestelijk als lichamelijk lijden, maar wie zal een ontmoedigd hart tot steun zijn?

Bijbel, Spreuken 18:11